

Ἡ ὑψηλότερη Μεταφυσικὴ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ ἦταν ἡ Μεταφυσικὴ τῆς Ζωῆς μέσα στὸ Χρόνο, ὡς προελούντιου τῆς Ζωῆς μέσα στὴν Αἰωνιότητα. Ἡ μεταφυσικὴ τῆς αἰώνιας Ζωῆς, τοῦ Θανάτου—Ἀθανασίας! Καὶ ἡ Μεταφυσικὴ αὐτὴ τῆς πρώτης Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θεησκείας ἐμελλε ν' ἀποκορυφωθῆ στα αἰώνια ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ προπάντων τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτη καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ ν' ἀποτελέσῃ τὸ θεμέλιο ὄλων τῶν θεμελίων τῆς Θεησκείας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ κεντρικὸ δόγμα, τὸ δόγμα ὄλων τῶν δογμάτων, τῆς Θεησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι τὸ δόγμα τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Σταυροῦ — Ἀνάστασης, τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας. Καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ δόγματος πρώτη πηγὴ ὁ ἥλιος τοῦ ἀθάνατου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς τοῦ αἰωνίου Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θαύματος.

Καὶ ἡ αἰώνια αὐτὴ Μεταφυσικὴ τῶν πρώτων Ἑλλήνων τῶν πιὸ ἀπομακρῶν αἰώνων τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὸν Ἑλληνικὸ Χῶρο ξανάρχεται στὸ φῶς τοῦ Κόσμου, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πνευματικὴ Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου, μὲ τὴ φιλοσοφία τῶν στοχασμῶν αὐτῶν. Ὁ στοχαστὴς τῶν στοχασμῶν αὐτῶν δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀκούῃ μόνο βαθεῖα μέσα του τὴ φωνὴ τῆς Ἑλληνικῆς συνείδησής του καὶ νὰ βυθίζεται μέσα στὸ ὑπερούσιο ὄραμα τῶν ἀπειρων κόσμων τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου τῆς αἰώνιας Ἑλληνικῆς Ψυχῆς.

7. ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

Ἡ Ἀργὴ τῆς Μεταφυσικῆς ἔχει διεισδύσει ἤδη μέσα στὴν καρδιὰ τῶν κόσμων τῆς χώρας τῶν ἡλιονησιῶν τοῦ ἡθικοῦ φωτός, τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός, καὶ ἔχει ἀράξει στὸ λιμάνι τοῦ μαγικοῦ νησιοῦ τοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Στὶς ὡς ἐδῶ ἐξερευνήσεις της ἔχει διαφωτίσει ἓνα ἐλάχιστο μόνο μέρος ἀπὸ τὸ ἀπειρο ὄλων τῶν κόσμων τοῦ προορισμοῦ της.

Στὸ φῶς τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ Λόγου, τοῦ ἐνορατικοῦ δημιουργικοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι βαθὺ αἰώνιο μυστήριον. Μυστήριον μυστηρίων! Καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς Ζωῆς εἶναι τὸ αἰώνιο μυστήριον τῆς Δημιουργίας, τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Ἀθανασίας. Τὸ μυστήριον τοῦ Ἔρωτος! Ὁ Ἔρως εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ μυστικὸ ὄλων τῶν μυστικῶν ὄλων τῶν αἰωνίων μυστηρίων τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ζωῆς. Στὴν ὑπέροτατη στιγμὴ του, τὴ στιγμὴ τοῦ σταυροῦ του, τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου καὶ θεησκευτικὰ λατρεμένου ὄντος, ὁ Σταυρωμένος Ἔρως θέτει μπρὸς στὰ μάτια τοῦ τραγικώτατου ἀνθρώπινου ὄντος ὄλο τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του μέσα στὴ Δημιουργία, τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τῆς πρώτης κοσμικῆς πηγῆς του καὶ τῆς ὑπέροτατης κοσμικῆς μοίρας του, σ' ὄλο τ' ὠκεάνειο βάθος του καὶ σ' ὄλη τὴν ἀβυσ-

σαλεότητά του. Στή στιγμή αὐτή ὁ Σταυρωμένος Ἔρωσ ἀποκαλύπτει ἀστραφτερά μπρὸς στὰ ἑκστατικά μάτια τοῦ Ἀνθρώπου, γιὰ πρώτη φορὰ στή ζωὴ του μέσα στὸ Σύμπαν, ὅλους τοὺς ἀγνωστούς καὶ μυστικούς κόσμους τοῦ ἀπειρου ἠθικοῦ βάθους τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ ὅλους τοὺς ἠλιακοὺς κόσμους τοῦ ἀπειρου ἠθικοῦ ὕψους τῆς ἠθικῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος καὶ τοῦ ἀπείρου κι' αἰωνίου Σύμπαντος. Καὶ στὸ ἠθικὸ φῶς ὅλου τοῦ Κόσμου ἀποκαλύπτεται ταυτόχρονα καὶ τὸ μεταφυσικὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Καὶ μέσα στὸν Κόσμο αὐτὸ τὸ φῶς τῆς ἀρχῆς τῆς Δικαιοσύνης, ὡς μητέρας ὅλης τῆς Δημιουργίας, ὑψώνει στοὺς οὐρανοὺς τῆς Μεταφυσικῆς καὶ ἀνοίγει μπρὸς στὰ πνευματικά μάτια μας ὅλες τὶς πύλες τῶν κόσμων τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος.

Στὸ ἴδιο φῶς τοῦ ἐνορατικοῦ Πνεύματος ὁ Σταυρωμένος Ἔρωσ ἀποκαλύπτει στήν πνευματικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου κι' ἕναν ἄλλο τελείως ἀγνωστὸ πρωτότερο καὶ μυστηριακὸ κόσμο, τὸν πιὸ μαγικὸ καὶ πιὸ μυστηριακὸ κόσμο τοῦ ἠλιονησιοῦ τοῦ γιου τῆς Ἀφροδίτης, τὸν κόσμο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σταυρωμένος Ἔρωσ εἶναι ὁ μέγας ἀρχιερέας τῆς αἰώνιας μυστικῆς λειτουργίας καὶ ἱεροτελεστίας τῆς Θρησκείας τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστη στὸ Θεὸ εἶναι καρπὸς τοῦ Ἔρωτος. Τοῦ Σταυρωμένου Ἔρωτος καὶ μόνο τοῦ Σταυρωμένου Ἔρωτος. Ἡ Θρησκεία εἶναι δημιουργία τῆς Ἀγάπης καὶ μόνο τῆς Ἀγάπης. Ὁ Ἀνθρώπος ἐπίστεψε στοὺς θεοὺς καὶ στὸ Θεὸ μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ἀγάπησε στή ζωὴ του.

Τὸ αἰώνιο μυστήριον τοῦ Ἔρωτος θέτει μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Ἀνθρώπου, μαζὶ μὲ τὸ ἠθικὸ πρόβλημα τοῦ Κόσμου καὶ στὸ φῶς τῆς ἠθικῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου, γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ τὸ μυστήριον τῆς οὐσίας καὶ τῆς μοίρας τοῦ αἰωνίου Θελυκοῦ. Τὸ μυστήριον τῆς οὐσίας καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ αἰωνίου Θελυκοῦ, τῆς αἰωνίας Γυναίκας, φωτίζει τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο μὲ ἀπειρο πνευματικὸ φῶς. Τὸ αἰώνιο Θελυκὸ εἶναι τὸ ἐν' ἀπὸ τὰ δύο αἰώνια πρωταρχικά στοιχεῖα καὶ τὶς δύο αἰώνιες κοσμικὲς δυνάμεις τῆς Ζωῆς. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πρωτοθεοὺς τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Καὶ τὸ θεϊκὸ, στήν πρώτη πηγὴ του, φῶς τοῦ αἰωνίου Θελυκοῦ κατακλύζει ὅλες τὶς ἀβυσσοὺς τοῦ ἀπείρου ὄντος καὶ τῆς Αἰωνιότητος.

Τὸ θεῖο αἰώνιο Θελυκὸ, ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα, εἶναι ἡ αἰωνία μητέρα τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς δημιουργικῆς Ζωῆς. Καὶ στὸ ἅγιο καὶ θεῖο φῶς τοῦ δημιουργικοῦ αὐτοῦ ρόλου τῆς ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα εἶναι ἡ μεγάλη δύναμη τῆς Μεταφυσικῆς. Ἡ πρώτη πηγὴ τοῦ πρώτου φωτὸς τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς, τοῦ ἠθικοῦ — μεταφυσικοῦ φωτός. Ἡ δύναμη, ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς Δημιουργίας καὶ ἀνεβιάζει στοὺς οὐράνιους αἰώνιους κόσμους τοῦ Μεταφυσικοῦ.

Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα εἶναι ἡ μεγάλη σίβυλλα, Πυθία, ἱεροφάντισσα, προφήτισσα, ἀρχιμέρεια τῆς Θρησκείας ὅλων τῶν θρησκείων ὅλου τοῦ Κόσμου, τῆς Θρησκείας τοῦ Μεταφυσικοῦ, τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τῆς Ἀθανασίας, τοῦ Θεοῦ!

Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα εἶναι ἡ καρδιά, τὸ κέντρο καὶ ἡ πηγὴ τῆς Δημιουργίας, καὶ τὸ φῶς τῆς θεϊκῆς ψυχῆς τῆς εἶναι τὸ μεγάλο φῶς, τὸ πρῶτο φῶς τοῦ αἰωνίου μεταφυσικοῦ μυστηρίου τοῦ θαύματος θαυμάτων τῆς αἰωνίας θείας Ζωῆς. Τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας Ἀλήθειας, τῆς ὄντολογικῆς, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας.

Τὸ αἰώνιο Ἀρσενικὸ θηροῦει καὶ ἀρπάζει τὴν Ἀλήθεια ἕμμεσα, μὲ τὴ Σκέψη, τὴν Πνευματικὴ Κρίση, τὸ Λογισμό, τὴ δύναμη τῆς Λογικῆς. Οὐσία τοῦ ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἡ Λογικὴ καὶ μόνο ἡ Λογικὴ. Τὸ αἰώνιο ἀντίθετα Θηλυκὸ ἀρπάζει τὴν αἰωνία Ἀλήθεια, τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Δημιουργίας, ΑΜΕΣΑ, μὲ ὅλες τὶς κεραῖες τῆς ψυχῆς του, μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις ὅλου τοῦ εἶναι του, μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ Συναισθήματος καὶ τῆς ἄμεσης συναισθηματικῆς Ἐνορατικότητας, τὶς δυνάμεις τῆς ἄμεσης ἐπαφῆς του μὲ τὸν κόσμον τῆς ἀλήθειας τοῦ ἀπολύτου ὄντος.

Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα ἀπάνω ἀπ' ὅλα αἰστάνεται. Εἶναι ψυχὴ, πού ὁρᾷ, καὶ ψυχὴ, πού ἀκούει. Εἶναι ὅλη αἰσταντικότητα, συναίσθημα, συνείδηση, σοφία, φῶς, ἀλήθεια. Τὸ αἰώνιο Ἀρσενικὸ εἶναι ὁ φιλόσοφος τῆς Ζωῆς, πού ἀγαπάει καὶ ζητάει τὴν Ἀλήθεια. Ἡ αἰωνία Γυναίκα εἶναι σοφὴ, πάνσοφη, κατέχει ἕμμεσα τὴν ἀπόλυτη Ἀλήθεια, Τὸ αἰώνιο Ἀρσενικὸ εἶναι ὁ Νοῦς. Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα εἶναι ἡ Φύση σ' ὅλη τὴν ἀπειρη μεγαλοπρέπειά της, ἡ Ψυχὴ καὶ μόνο Ψυχὴ. Ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θεοῦ! Μὲ τὴν ψυχὴ τῆς ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα ἀγκαλιάζει τὸ Σύμπαν, ταυτίζεται ἀπόλυτα μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ Σύμπαντος, αἰστάνεται, ζεῖ, βλέπει, ἀκούει, κατέχει τὰ αἰώνια μυστικὰ τοῦ Σύμπαντος, τῆς Ζωῆς, τοῦ Θεοῦ!

Πρὶν ἀστράψῃ τὸ φῶς τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας στὸν οὐρανὸ τῆς Δημιουργίας, τὸ Ἀνθρώπινο ὄν εἶναι μόνο, κατάμονο, ἔρημο, παντέρημο, ἓνα τρισάθλιο καὶ πανάθλιο τραγικώτατο ὄν, πεταμένο μέσα στὰ χάθη τοῦ ἀπέραντου κράτους τοῦ Ζόφου καὶ τοῦ Μηδενός. Ὅλα τὰ στοιχεῖα κι' ὅλα τ' ἀγρίμια ὅλων τῶν ἀβύσσων τοῦ Ἀπείρου καὶ τοῦ Χρόνου εἶναι ἕτοιμα νὰ δομήσουν κατ' ἀπάνω του καὶ νὰ τὸ κατασπαράξουν καὶ τὸ κατακρεουργήσουν. Στὸ ἀστράμα ὅμως τοῦ θεοῦ φωτὸς τοῦ ἔρωτος τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας ὅλος ὁ Κόσμος ἀλλάζει ὄψη, παίρνει ἄλλη μορφή, ὅλ' ἀστράφτουν καὶ φεγγοβολοῦν, ἡ Ἄβυσσος γίνεται Παράδεισος, τὸ Ἐρεβος γίνεται Φῶς καὶ τὸ Σύμπαν ἀστραφτοβολάει ὡς Σύμπαν ἀπειρων ἡλιοάστρων!

Στὸν πνευματικὸ ἔνοραματισμὸ τοῦ ζητήματος τῆς οὐσίας καὶ τῆς Κοσμικῆς θέσης καὶ μοίρας τῆς αἰωνίας Γυναίκας ὁ ἀπαίσιος καὶ ἀποτρόπαιος κόσμος τῶν αἰωνίων βαρβάρων τῆς αἰωνίας Ἀσίας μέσα στὸ πέραςμα τῶν αἰώνων ὠργίασε ὅσο σὲ καμιὰ ἄλλη σφαῖρα τῆς πνευματικῆς θεωρίας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Τὸ ἀνθρώπινο κτῆνος, τὸ κτῆνος τῆς Ἀσιατικῆς ζούγκλας, σὲ καμιὰ ἄλλη σφαῖρα τῆς ἀνθρώπινης Ζωῆς δὲ φανερώθηκε, ὅσο στὴ σφαῖρα τῆς ζωῆς τῆς Γυναίκας, μὲ ὅλο τὸν ἀπαίσιο πρωτογονισμό του καὶ ὅλο τὸ φρικώδη κτηνωδισμό καὶ θηριωδισμό του.

Καὶ στὸν κόσμον τῆς ἀληθινῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἀστραφτεοῦς φιλοσοφίας τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἀληθινῆς ψυχῆς τῆς αἰωνίας Γυναίκας τὸ φῶς τοῦ αἰωνίου θαύματος θαυμάτων τοῦ ἱεροῦ καὶ θείου αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς ψυχῆς ἔχει ἀστραφτοβολήσει καὶ καταυγάσει ὅλες τὶς ἀβυσσες τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Θεὴ μοῖρα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου στοὺς αἰῶνες τῆς Ἑλληνικῆς Αὐγῆς νὰ ἰδῆ καὶ ν' ἀρπάξῃ τὸ βαθὺ καὶ αἰώνιο μεταφυσικὸ στοιχεῖο, τὸ θεῖο στοιχεῖο, τῆς οὐσίας καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μοίρας τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας καὶ νὰ τοῦ χάρισῃ τὴν αἰωνιότητα τῶν θείων συμβόλων του στὸ πρόσωπο τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τῆς θεᾶς ὅλων τῶν θεῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου. Τὸ ἀθάνατο Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, μὲ τὴν ἀσύγκριτη καὶ ἀνυπέροβλητη καλλιτεχνικὴ πλαστικὴ δύναμη τοῦ πνευματικοῦ ἐνοραματισμοῦ καὶ συμβολισμοῦ του, ἐχάρισε σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης καὶ αἰωνίας Ἀλήθειας, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας. Τῆς ἀλήθειας τοῦ ἀπολύτου ὄντος. Ἡ κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς ὄντολογίας, εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θείας ρίζας καὶ οὐσίας τοῦ Σύμπαντος. Καὶ τῆς παναιωνίας αὐτῆς θρησκείας τῆς Θεότητος καὶ τῆς θειότητος τοῦ Σύμπαντος σίβυλλα, ἱεροφάντισσα, ἀρχιμέρεια, εἶναι ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα. Οἱ ρίζες τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος εἶναι οἱ ἴδιες οἱ ρίζες τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Καὶ τὸ Ἀνθρώπινο ὄν, ὡς ἀπειροελάχιστο μόριο τοῦ θείου Ἀπείρου, κλείνει μέσα στὰ βράθια του ἓνα μέρος ἀπὸ τὶς ἀπειρες καὶ αἰώνιες οὐράνιες καὶ θεῖες δυνάμεις τοῦ θείου Σύμπαντος. Καὶ ἱεροφάντισσα μέσα στὸν Κόσμον τῶν δυνάμεων αὐτῶν τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Ἡλίου, τῆς Θεότητος, εἶναι ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα καὶ μόνο ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα!

Τὸ αἰώνιο Θελυκὸ εἶναι τὸ βαθύτερο καὶ τελειότερο, ἀπὸ ὄντολογικὴ ἀποψη, ὃν μέσα στὴ Δημιουργία, συνεπῶς καὶ τὸ ἀποκαλυπτικώτερο, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς ὄντολογίας, ὃν ὅλης τῆς Δημιουργίας. Ὁ ἔρωσ τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας, τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης, εἶναι ἡ οὐράνια θεία δύναμη, ποὺ ἀποκαλύπτει μπρὸς στὰ ἐκστατικὰ μάτια τοῦ Ἀνθρώπου τὸ θεῖο στοιχεῖο τῆς ψυχῆς του. Ἡ οὐράνια θεία δύναμη, ποὺ συνδέει τὴν αἰώνια θεία μουσικὴ τῆς οὐράνιας μουσικῆς συμφωνίας τῆς Θεότητος καὶ τῆς θειότητος τοῦ Σύμπαντος.

Στὸ θεῖο φῶς τοῦ ἔρωτος τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας, τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὰ πάντα μέσα στὸν Κόσμον, τὸ Ἄπειρον καὶ τὴν Αἰωνιότητα, ἡ Γῆ, ὁ Οὐρανός, ὁ Ἡλιος, ὅλα τ' ἄστρα, οἱ ὠκεανοί, οἱ θάλασσες, τὰ βουνά, οἱ κάμποι, τὰ δάση, τὰ δέντρα, τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, τὰ ἔντομα καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ σκουλήκια, ὅλα τὰ ἔμψυχα καὶ ἀψυχα, ὅλα τὰ ὀργανικὰ καὶ ἀνόργανα ὄντα ὅλου τοῦ Κόσμου, ὅλες οἱ πηγὲς δυνάμεως καὶ ὅλα τὰ κέντρα ἐνεργείας καὶ ζωῆς τοῦ Σύμπαντος εἶναι θεῖα, καὶ μόνο θεῖα, ἀστραφτερά, αἰώνια, ἀθάνατα, ἡλιογέννητα, καὶ τραγουδᾶνε τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς παντοδυναμίας, τῆς πανσοφίας, τῆς παντελειότητος, τῆς παναγαθότητος, τῆς πανωμορφιάς, μ' ἓνα λόγο τῆς πανδημιουργίας τοῦ

Θεοῦ, τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ. Τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου Λόγου, πρώτης ἀρχῆς καὶ πανυπέρτατου τελικοῦ σκοποῦ τοῦ Σύμπαντος: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θεὸς ἦν ὁ Λόγος».

Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα εἶναι ἡ αἰωνία μητέρα τῆς θείας ζωῆς. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου θὰ μπῆ μέσα στὸν κύκλο τοῦ ἴσκιου τοῦ ἀστρου τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας ὁ Ἀνθρώπος γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος καὶ ἀνακαλύπτει μέσα του, σὰν ἀπὸ θαῖμα θαυμάτων, ἕναν ἄλλο ἄγνωστό του πρὸ πρὶν κόσμο, τὸν εὐγενικώτερο, ὠραιότερο καὶ φωτεινότερο, θαυμασιώτερο κι' ἐκπληκτικώτερο, δημιουργικώτερο καὶ ἀποκαλυπτικώτερο καὶ θαυματουργικώτερο ἑαυτοῦ. Τὸν ἀληθινό, τὸν αἰώνιο πνευματικό καὶ ἠθικό, ἠρωϊκό καὶ θεῖο ἑαυτοῦ. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ ξυπνοῦν μέσα του ὅλες οἱ κρυφές δυνάμεις τῆς ἠθικῆς προσωπικότητάς του, τῆς ἠθικῆς οὐσίας του, τῆς ἠθικῆς ψυχῆς του, τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς του καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἠρωϊσμοῦ του, τῆς ἠθικῆς λευτεριάς καὶ δικαιοσύνης του καὶ τῆς ἠθικῆς δημιουργικότητάς του, μ' ἕνα λόγο τῆς θειότητάς του.

Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα ἐμπνέει τὴν πίστη στὴ Ζωή, εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη μέσα στὸν Κόσμο μεταφυσικῆς κατάφασης, ἐπιβεβαίωσης καὶ νίκης τῆς Ζωῆς. Σ' ὅλες τὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς ἀπέραντης τραγωδίας τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὴ Δημιουργία τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα θέτει τὸ ἀβυσσαλέο ἐρώτημα τῆς ἀξίας τῆς Ζωῆς, τὸ ἐρώτημα τοῦ Ἀμλετ «νὰ ζῆ ἢ νὰ μὴ ζῆ κανεὶς». Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ καταφάσκει μόνο ἡ ὁμορφιὰ τῆς Ζωῆς. Καὶ ἡ ὁμορφιὰ τῆς Ζωῆς, σ' ὅλες τὶς μορφές της καὶ στιγμὲς της, εἶναι μόνο ἡ ὁμορφιὰ τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας. Δίχως τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸ φῶς τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι ἀπέραντη αἰώνια τραγωδία.

Οὐσία τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας ἡ θρησκεία τῆς λατρείας τοῦ Ὁραίου καὶ τοῦ Ὑψηλοῦ, τοῦ Ἔρωτος καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἠρωϊσμοῦ, τῆς πολεμικῆς Ἀρετῆς, τῆς Μεγαλοψυχιάς καὶ τῆς Γενναιοφροσύνης, τῆς Εὐγένειας καὶ τῆς Συμπόνιας, τῆς Ἀλληλεγγύης, τοῦ Πολιτισμοῦ, καὶ ὅλων τῶν κόσμων ποὺ ὑψώνουν στὸ Θεό. Ἡ πρὸ βαθειὰ τάση τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς στὸν Κόσμο εἶναι ἡ τάση τῆς Ἀρετῆς, ἡ τάση τῆς Λευτεριάς ἀπ' ὅλα τὰ δεσμὰ τῆς Σκλαβιάς κι' ὅλες τὶς ἀλυσσίδες, τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ τῆς Δημιουργίας, ἡ τάση νὰ ὑψωθῆ στὸ Ἄπειρο, στὸ Τέλειο, στὸ Ἀπόλυτο, στὸ Αἰώνιο, στὸ Θεό. Θεία μοίρα τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας νὰ φλογίζη καὶ νὰ φουντώνη μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου τὴν τάση της αὐτῆ στὸ Ἄπειρο, στὸ Τέλειο, στὸ Αἰώνιο, στὸ Θεό. Οὐσία καὶ θεία μοίρα, μοίρα ὅλων τῶν μοιρῶν τῆς μεγάλης, τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας νὰ ἦναι ἡ μούσα ὅλων τῶν μουσῶν τοῦ Μεγάλου, τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ ἠρωϊκῶν, τοῦ Μύστη, τοῦ Ἱεροφάντη, τοῦ Προφήτη, τοῦ Θεοῦ ὅλων τῶν θεῶν τοῦ Κόσμου, τοῦ Κοσμοθεοῦ, τοῦ Κοσμανθρώπου καὶ τοῦ Θεανθρώπου! Ν' ἀνάβη μέσα στὰ στήθια του ὅλες τὶς φωτιές καὶ φλόγες τῆς θαυματουργίας του, τῆς δημιουργικῆς ὁρμῆς του καὶ μανίας του πρὸς τὸ Ἄ-

πειρο και τὸ Θεὸ και τὴν ἐνσάρκωση και ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο. Ἡ ζωὴ τοῦ θείου αἰώνιου Θηλυκοῦ εἶναι ἱερὴ μυστικὴ λειτουργία, ἀληθινὴ μυσταγωγία και ἱεροτελεστία μέσα στὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄπειρου και τῆς Αἰωνιότητος, τοῦ Ἀπολύτου και τῆς Θεότητος! Ἡ παρουσία τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας μέσα στὸν Κόσμο εἶναι εὐλογία και παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν Κόσμο. Ἡ μεγάλη, ἡ θεία, ἡ ἀθάνατη κι' αἰώνια Γυναίκα ἐμπνέει και γεννάει ὅλα τὰ μεγάλα και ὑψηλά, ὅλα τὰ ὠραῖα και ἀθάνατα κι' αἰώνια μέσα στὸν Κόσμο, ἀνοίγει μπρὸς στὰ μάτια μας ὅλους τοὺς κόσμους τοῦ αἰώνιου βάθους και τοῦ οὐράνιου ὕψους, τοῦ μεταφυσικοῦ βάθους και τοῦ μεταφυσικοῦ ὕψους, τῆς Ἀνθρώπινης Ζωῆς, ἀνεβάζει στ' ἄστρα και στὸ Θεὸ! Ὅλα τὰ μεγάλα και ἀθάνατα πνεύματα ὄλου τοῦ Κόσμου και ὄλων τῶν αἰώνων, μύστες και ἱεροφάντες τῆς Τέχνης και τῆς Ἐπιστήμης, προφῆτες τῆς Θεωρίας και τῆς Πράξης, μύστες και ἱεροφάντες τῆς θρησκείας τῆς Αἰωνιότητος και τῆς Θεότητος, ἐτόνισαν ἀθάνατους διθυραμβικούς ὕμνους στὴ θεία φύση και τὴ δημιουργικὴ κοσμικὴ ἀποστολὴ και μοῖρα τῆς μεγάλης, τῆς θεϊκῆς, ὠραίας και ἡρωϊκῆς αἰωνίας Γυναίκας κι' ἐχάρισαν σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα τ' ἀθάνατα πορτραῖτα τῆς ἀποκάλυψης μέσα στὸν Κόσμο και τῆς ἱστορικῆς ἐνσάρκωσης τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὰ πορτραῖτα τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλῆ, τῆς Ἰφιγένειας και τῆς Μακαρίας τοῦ Εὐρουπίδου, τῆς Λιοτίμας τοῦ Πλάτωνος, τῆς Βεατρίκης τοῦ Δάντη, τῶν μεγάλων κι' αἰώνιων ἡρωιδῶν τοῦ Σαίξπηρ, τῆς Μαργαρίτας τοῦ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε¹, τῆς Λεονώρας τοῦ Μπετόβεν και ὄλων τῶν ἄλλων ἀπειρῶν ἡρωιδῶν γυναικῶν τῶν θαυμάτων τῆς Μεγάλης Τέχνης και τῆς Ἱστορίας ὄλου τοῦ Κόσμου. Θεὸς ἡ αἰώνια οὐρανία Γυναίκα, σὰρκα ἀπ' τὴ σάρκα κι' αἷμα ἀπ' τὸ αἷμα τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης και τρισμακάριος και τρισόλβιος ὁ Ἰννητός, ποὺ ὄλοι οἱ θεοὶ ὄλου τοῦ Κόσμου τοῦ ὄρισαν νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ μεγάλη Γυναίκα εἶναι ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς ὄλου τοῦ Κόσμου και τῆς Ζωῆς. — Ἰτσι ὡς τὸ μεγαλύτερο θησαυρὸ ὄλου τοῦ Κόσμου ὕμνησε τὴ μεγάλη Γυναίκα ἡ λυρική ποίηση τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας! — Στὸ φῶς τοῦ ἄστρου τοῦ ἡλίου τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης ὄλοι οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, ὄλα τ' ἄστρα κι' ὄλοι οἱ κόσμοι ἀστραφτολάμπουν κι' ὄλα τὰ σύμπαντα ὅλης τῆς ἀπειρῆς και αἰώνιας Δημιουργίας ψέλνουν τὴν οὐράνια και θεία αἰώνια μουσικὴ ἡρωϊκὴ συμφωνία τῆς μυστικῆς λειτουργίας και λατρείας τοῦ Ἡλίου, τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Θεότητος!

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὶς ἄβυσσες και τὰ ἐρέβη τοῦ Ἄπειρου και τῆς Αἰωνιότητος δίχως τὸ φῶς τῆς ψυχῆς τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας, δὲν ἔχει κανένα ἀπολύτως νόημα, καμμιά ἀξία,

1. Ὁ Goethe στὸ Φάουστ τονίζει τοὺς ἀθάνατους λόγους του: «Τὸ αἰώνιο Θηλυκὸ μᾶς ἔλκει στὸν Οὐρανό». Γιὰ νὰ μᾶς ἔλκη ὁμοῦς ἡ θεία αἰώνια Γυναίκα στὸν Οὐρανό, στὸ Θεό, θὰ εἶπῃ, πῶς βρίσκεται και εἶναι στὸν Οὐρανὸ και κοντὰ στὸ Θεό, και μᾶς ἀνεβάζει στὸν Οὐρανὸ και στὸ Θεό!

καμμιὰ χαρά, καμμιὰ χάρη κι' ἔλξη. καμμιὰ γοητεία, καμμιὰ ἀχτίνα φωτός. Εἶναι τὸ ἄπειρο Κενό, τὸ αἰώνιο Μὴ — Ὀν, τὸ αἰώνιο Ἐρεβος, ἡ αἰωνία Ἄβυσσος, ὁ αἰώνιος Θάνατος!

Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα, ἡ θεία φύση καὶ οὐσία της, ἡ θεία ὑπαρξὴ της καὶ ζωὴ της, ἡ θεία ὁμορφιά της, ἡ θεία μουσικὴ τῆς θείας ψυχῆς της, μ' ἓνα λόγο, τὸ θεῖο φῶς της εἶναι τὸ θεῖο νόημα καὶ τὸ θεῖο φῶς τῆς Ζωῆς, ἡ θεία χαρὰ κι' εὐδαιμονία καὶ μακαριότητα τοῦ Θεοῦ Συμπαντος καὶ τῆς θείας Ζωῆς, ἡ Θεία Δημιουργία, ὁ θεῖος Ἡλιος, ἡ θεία Αἰωνιότητα, τὸ θεῖο Πᾶν!

Ἡ πραγματικὴ θεία φύση καὶ τὸ ὑπερκόσμιο ἠθικὸ μεγαλεῖο τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας, ποὺ ἐμπνέει τὸν ἄπειρο θαυμασμὸ καὶ τὸ θρησκευτικὸ δέος καὶ ἀποκαλύπτει τὸ μεταφυσικόν, τὸ θεῖο στοιχεῖο τῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου, φανερώνονται μόνο στὶς μεγάλες καὶ ἀθάνατες αἰώνιες ἡρωϊκὲς στιγμὲς της. Οὐσία τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς ἡ Ἀρετή, στὸ θεῖο ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ νόημά της, — ἀστραπὴ τοῦ Θεοῦ μέσα στὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς τοῦ αἰωνίου Ἀνθρώπινου ὄντος! — ὁ ἠθικὸς Ἡρωϊσμός. Ἡ Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου μαρτυροῦν ἀστραφτερά, πὼς ὁ ἠθικὸς ἡρωϊσμὸς τοῦ αἰωνίου Θελυκοῦ εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἡρωϊσμὸ τοῦ αἰωνίου Ἀρσενικοῦ. Ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς Γυναίκας ἐπιτελεῖ θαύματα θαυμάτων — Ἡ αἰωνία θεία Γυναίκα εἶναι κυρίως ἡ μητέρα τοῦ θαύματος! — καὶ ἀνοίγει μπρὸς στὰ μάτια ὅλου τοῦ Κόσμου τὸν ἀληθινὸ δρόμο τῆς Αἰωνιότητος καὶ τῆς Θεότητος.

Ἡ ψυχὴ τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης τῆς Γῆς λάμπει σὰν τὸν Ἡλιο καὶ φεγγοβολάει σ' ὅλη τὴν ὑπερκόσμια θεϊκότητά της μόνο στὶς αἰώνιες στιγμὲς τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῆς Θυσίας, μόνο ἀπάνω στὸ Γολγοθᾶ τῆς Ζωῆς, στὶς στιγμὲς ποὺ πεθαίνει ἀπάνω στὸ Σταυρὸ τοῦ θεοῦ ἄπειρου ὡς τὸ Ἄπειρο κι' αἰώνιου ὡς ἡ Αἰωνιότητα ἔρωτός της (τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ ἐκλεκτοῦ ἄντρα καὶ τοῦ θεοῦ παιδιοῦ της) στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θανάτου. Στὶς στιγμὲς αὐτὲς ἡ ἀθάνατη ψυχὴ τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης τῆς Γῆς, τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας, ποὺ ὑπάρχει καὶ ζεῖ ἀπάνω στὴ Γῆ, ἐμπνέει τὸ δέος καὶ βυθίζει τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου σὲ ἄπειρη θρησκευτικὴ κατάνυξη κι' ἔκσταση. Οἱ στιγμὲς αὐτὲς εἶναι στιγμὲς Θείας Ἀποκάλυψης τῶν κόσμων τῆς Ἀθανασίας, τῆς Αἰωνιότητος. Στὶς στιγμὲς αὐτὲς γεννιέται μέσα στὰ βᾶθη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθινῆς Θρησκείας. Τῆς θρησκείας τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Τοῦ ἑνὸς καὶ μόνο ἀληθινοῦ καὶ αἰεζῶου προσωπικοῦ πνευματικοῦ Θεοῦ!

Ἡ Θρησκεία τῆς λατρείας τῶν θεῶν καὶ τοῦ θεοῦ ὅλων τῶν θεῶν εἶναι, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία, δημιουργία τῆς ψυχῆς τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας! Στὸ θεῖο φῶς τῆς θείας αὐτῆς Μεταφυσικῆς ἢ ἀπόλυτης ἀλήθειας τοῦ ἄπειρου Χρόνου, ποὺ ἀγκαλιάζει τὴν Αἰωνιότητα καὶ εἶναι αἰσθητὴ συμβολικὴ εἰκόνα τῆς Αἰωνιότητος, εἶναι ἡ ἀλήθεια: «Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα, ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, εἶναι ἡ μητέρα τῆς Θρησκείας. Ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ!»

Τὴν ἀληθινὴ φύση τοῦ θείου αἰώνιου Θελυκοῦ, τῆς θείας αἰώνιας Γυναίκας, αἰστάνεται σεισμικὰ καὶ μὲ θεῖα λυτρωτικὰ δάκρυα ὅλος ὁ Κόσμος, μέσα σὲ θρησκευτικὸ δέος καὶ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ σιωπή, στοὺς τελευταίους ἀθάνατους λόγους τῆς Ἰφιγένειας στὴν Αὐλίδα τοῦ Εὐρυπίδη στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της στὸν ἄπάνω Κόσμο, στὶς στιγμὲς ποὺ προσφέρει ἐλεύθερα, μ' ἐλεύθερη θέληση, τὸ λουλουδένιο κορμί της, σὰν ἀνοιξιάτικο λουλοῦδι ἄπάνω στὴν ἀνοιξή τῆς θείας ζωῆς της, ὀλοκαύτωμα στὸ βωμὸ τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας... (Στίχ. 1552 — 1555). Στὶς ἴδιες στιγμὲς ἡ Ἰφιγένεια χαρίζει στὴν Αἰωνιότητα τὸ εὐαγγέλιο ὅλων τῶν εὐαγγελίων τῆς Φιλοσοφίας ὅλων τῶν φιλοσοφιῶν τῆς Ἱστορίας τοῦ αἰώνιου Πανελληνισμοῦ καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἀληθινὴ ψυχὴ τοῦ αἰώνιου ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θαύματος μὲ τοὺς ἱεροὺς καὶ θείους λόγους της :

«Βαρβάρων δ' Ἑλληνας ἀρχεῖν εἰκός, ἀλλ' οὐ βαρβάρους,
Μῆτερ' Ἑλλήνων· τὸ μὲν γὰρ δοῦλον οἱ δ' ἐλεύθεροι».
(Στίχ. 1399 — 1400).

Τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ τὸ ἴδιο θρησκευτικὸ δέος αἰστάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ στοὺς τελευταίους συγκλονιστικοὺς σπαραχτικοὺς λόγους τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλῆ, στὶς στιγμὲς ποὺ ἀποχαιρετᾷ τὸν Κόσμο καὶ τὸ ἱερὸ μάτι τοῦ Ἥλιου, στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της μέσα στὸν Κόσμο τοῦ αἰώνιου μυστηρίου, τίς στιγμὲς, ποὺ ἀκλαυτῆ, ἀφιλλη, ἀνυμέναιη, ἀμοιρῆ, κατεβαίνει στὸν Κάτω Κόσμο, γιὰ νὰ πάρῃ ἄντρα της γιὰ πάντα τὸν Ἄδη (στίχ. 876 — 882).

Ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο τὸ φῶς τοῦ Ἀπολύτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Τὸ φῶς τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς ἐπιστήμης τοῦ Ἀπολύτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι ὑπέρβαση τοῦ Χρόνου, πλοῦς μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ μοῖρα τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ Σύμπαντος, ἐνορατᾷ στὸ φῶς τοῦ θείου ἐνορατικοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου καὶ τῆς ἐνορατικῆς Μεταφυσικῆς ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Αἰωνιότητος.

Στὸ ἱερὸ φῶς τῆς ὀρθῆς μεταφυσικῆς, ὡς ἐπιστήμης τῆς Αἰωνιότητος, φωτοκατακλύζεται τὸ Σύμπαν τοῦ αἰώνιου μυστηρίου τῆς Δημιουργίας. Στὸ ἄστραμα τοῦ φωτὸς τοῦ αἰώνιου μυστηρίου τῆς Δημιουργίας τὸ αἰώνιο σχῆμα τῆς Ζωῆς δὲν εἶναι τὸ σχῆμα τῆς ἱερῆς Δυάδας τῆς Ζωῆς, τῆς ἐνότητος τῶν δύο δυνάμεων τοῦ Κόσμου, τοῦ αἰώνιου Ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ αἰώνιου Θελυκοῦ, τοῦ Πατέρα καὶ τῆς Μάνας, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῆς ἁγίας καὶ ἱερῆς Τριάδας τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, τῆς τριίδας τοῦ Πατέρα, τῆς Μάνας καὶ τοῦ Παιδιοῦ, τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Χριστοῦ. Τῆς ἁγίας καὶ ἱερῆς Τριάδας τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ ἱερὴ Τριάδα τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας εἶναι ἡ ἀπόλυτη ὀλοκλήρωση, ἡ τελείωση, ἡ ἀποθέωση τῆς αἰώνιας Ζωῆς. Ἡ ἱερὴ Δυάδα τῆς Ζωῆς δὲν κατακτᾷ τὴν Αἰωνιότητα, τὴν Ἀθανασία. Ἡ ὑπέρτατη στιγμὴ της δὲν εἶναι ἡ Ζωὴ, ἀλλ' ὁ Θάνατος, τὸ Μηδέν. Τὴν Αἰωνιότητα κατακτᾷ ἡ Δημιουργία καὶ

μόνο ἢ Δημιουργία. Μόνο ἢ Δημιουργία λυτρώνει μεταφυσικὰ τὸν Ἄνθρωπο. Μὲ τὴ δύναμη τῆς Δημιουργίας ἢ βάρκα τῆς κοσμικῆς μοίρας τοῦ Ἄνθρώπου πλέει θριαμβευτικὰ μέσα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τῆς Αἰωνιότη-
 τας. Ἡ πιὸ ὑψηλὴ Μεταφυσικὴ — Ἡθικὴ εἶναι ἡ Μεταφυσικὴ — Ἡθικὴ τοῦ αἰώνιου μυστικοῦ τῆς ἀλήθειας τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰώνιου ὄν-
 τος. Ἡ Μεταφυσικὴ — Ἡθικὴ τῆς Ἀθανασίας, τῆς Αἰωνιότητος. Μὲ τὴν
 ἱερὴν τριάδα τῆς αἰώνιας Ζωῆς δλοκληρώνεται τὸ θεῖο αἰώνιο μυστήριον τῆς
 Ζωῆς — Δημιουργίας καὶ πραγματώνεται τὸ κοσμικὸ θαῦμα θαυμάτων τῆς
 θείας συμφωνίας τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, τοῦ Σύμπαντος καὶ
 τῆς Θεότητος. Μέσα στὴν οὐράνια αὐτὴ παγκόσμια κι' αἰώνια μουσικὴ συμ-
 φωνία ὁ Ἄνθρωπος εἶναι ἐν' ἀπειροελάχιστο μέρος τοῦ Σύμπαντος, ποὺ
 ἀγκαλιάζει τὸ ἄπειρο Σύμπαν καὶ γίνεται ἓνα μὲ τὸ ἄπειρο Σύμπαν. Τὸ
 πεπερασμένο Ἄπειρον! Καὶ ὡς πεπερασμένο Ἄπειρον ὁ Ἄνθρωπος εἶναι ὁ
 δημιουργικὸς κοσμοθεϊκὸς μουσικοσυνθέτης, σκηνοθέτης — κι' ἐκτελεστὴς —
 πρωταγωνιστὴς τοῦ θεησκευτικοῦ δράματος — μυστηρίου τοῦ Ἀπείρου καὶ
 τῆς Αἰωνιότητος, τοῦ Σύμπαντος, τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Θεότητος!

Καὶ στὸ θεῖο φῶς τώρα τῶν ἀστραπῶν τοῦ θείου δημιουργικοῦ ἐνορα-
 τικοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, σπίνθας ἀπὸ τὴν ἀεὶζωη φωτιὰ τοῦ ἀπολύτου,
 ἀπείρου κι' αἰώνιου Λόγου, τοῦ Θεοῦ, στὸ φῶς τοῦ αἰώνιου μυστηρίου τῆς
 ζωῆς τοῦ Ἄνθρώπου μέσα στὸν Κόσμον, ὡς μυστηρίου αἰώνιας δημιουρ-
 γίας, ὡς τάσης τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς στὸ Ἄπειρον, στὴν Αἰωνιότητα,
 στὴ Θεότητα, ἀστράφτει καὶ τὸ φῶς τοῦ μεγάλου καὶ ἱεροῦ καὶ θείου θεη-
 σκευτικοῦ καὶ μεταφυσικοῦ ρόλου καὶ δημιουργικοῦ ἔργου τῆς αἰώνιας θείας
 Γυναίκας μέσα στὴ Δημιουργία καὶ τὴν Αἰωνιότητα.

Θεῖα μοῖρα καὶ ἀποστολὴ τῆς θείας αἰώνιας Γυναίκας νὰ φέρῃ ὅλο
 τὸ βᾶρος τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς Ζωῆς — Δημιουρ-
 γίας, τοῦ μυστηρίου τῆς Αἰωνιότητος. Στὸ ἀστρῖνο φῶς τῆς Μεταφυσικῆς
 αὐτῆς τοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ Αἰώνιου, ἡ θεῖα αἰωνία Γυναίκα ἀποκαλύ-
 πτεται ὡς ἱερὸ καὶ ἅγιο πρόσωπο, ὡς ἱερὴ μεταφυσικὴ μονάδα καὶ ὄντοτη-
 τα, ὡς μιὰ θεὰ μέσα στὸν Κόσμον, μιὰ κοσμοθεὰ, ποὺ ἐνσαρκώνει καὶ ἀπο-
 καλύπτει τὸ Θεὸ μέσα στὸν Κόσμον ὡς δημιουργὸ τοῦ Σύμπαντος. Ὡς ἱερὴ
 καὶ ἅγια μητέρα τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Αἰωνιότητος! Ὡς Παναγία — Μητέρα
 τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θείου Σύμπαντος!

Τὸ αἰώνιο μυστήριον τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, τῆς Ἀθανασίας, τῆς
 Αἰωνιότητος, τῆς Θεότητος, εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ Ἔρωτος, τοῦ θείου
 Ἔρωτος! Ὁ Ἔρως νικάει τὸ Θάνατον! Ὁ Ἔρως εἶναι τὸ πρῶτον φῶς, τὸ
 ἀπόλυτον κι' αἰώνιον πνευματικὸν φῶς! Τὸ αἰώνιον μεταφυσικὸν φῶς! Καὶ μη-
 τέρα τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ θείου αἰώνιου Ἔρωτος ἢ ἱερὴ καὶ ἅγια καὶ θεῖα
 αἰωνία Γυναίκα! Ὁ ἀληθινός, ὁ ἅγιος, ὁ ὑψηλός, ὁ ἀθάνατος κι' αἰώνιος
 πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς θεῖος Ἔρως, ὁ ἔρως τῆς θείας αἰώνιας Γυναίκας,
 τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, εἶναι ὁ μοναδικὸς λυτρωτὴς τοῦ Ἀνθρώπου
 Γένους μέσα στὶς ἄβυσσες τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Ὁ μύστης —
 ἱεροφάντης — προφήτης ὅλων τῶν μυστῶν — ἱεροφαντῶν — προφητῶν τῆς

θρησκείας ὄλων τῶν θρησκειῶν, τῆς θρησκείας τοῦ Ἐπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, τοῦ Θεοῦ, τοῦ Πνευματικοῦ, τοῦ Μεταφυσικοῦ!

Ὁ ὑψηλός, ὁ θεῖος πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς αἰώνιος καὶ ἀθάνατος Ἔρωσ τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας εἶναι ἀπειρη δύναμη μεταφυσικοῦ φωτός, μεταφυσικῆς ἀποκάλυψης, μεταφυσικῆς λύτρωσης. Ἡ μόνη δύναμη πραγματικῆς καὶ ἀληθινῆς θεμελίωσης τῆς ὑψηλῆς δημιουργικῆς Μεταφυσικῆς, ὡς φιλοσοφίας τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας, ὡς φιλοσοφίας τῆς Αἰωνιότητος καὶ τῆς Θεότητος. Ἐὖ φῶς τῆς θείας ψυχῆς τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τῆς θείας αἰωνίας Γυναίκας, εἶναι τὸ μόνο μεταφυσικὸ φῶς τῆς ζωῆς τοῦ Ἄνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα, τὸ μόνο φῶς μεταφυσικῆς λύτρωσης τοῦ Ἄνθρώπου ἀπὸ τὸ Θάνατο!

Ἐπέρτατη σοφία καὶ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια: Τίποτα στὸν Κόσμο δὲ χάνεται. Ἡ Ζωὴ εἶναι αἰώνια Δημιουργία. Τὰ πάντα στὸν Κόσμο εἶναι ἀφθαρτα, ἀνώλεθρα, ἀθάνατα, αἰώνια. Καὶ ὁ σπέρρος τῆς ψυχῆς τῆς ἀθάνατης Διοτίμας τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου δὲν ἐσπάρθηκε μάταια μέσα στὸν Κόσμο. Ἐὖ πνεῦμα τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μυθολογίας — Θεοσκείας καὶ τῆς Πλατωνικῆς Διοτίμας ἀποκορυφώνεται καὶ ζεῖ αἰώνια στὴ μεταφυσικὴ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἥλιος τῆς Μεταφυσικῆς τῆς θεϊότητος τοῦ αἰωνίου Θελυκοῦ μεσουρανεῖ στὴ μεταφυσικὴ τοῦ αἰωνίου θρησκευτικοῦ δράματος — μυστηρίου τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, τοῦ μυστηρίου τῆς Γέννησης — Σταύρωσης — Ἀνάστασης τοῦ Ἄνθρώπου στὴν Αἰωνιότητα. Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα στὸ Χριστιανισμό, τὴ θρησκεία τοῦ Ἐπολύτου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, ὑψώνεται στὸν Οὐρανὸ καὶ ἀποκαλύπτεται ὡς θεῖο ὄν, πού θεία εὐδοκία καὶ μοῖρα της εἶναι νὰ κρατήσῃ μέσα στὰ θεῖα σπλάχνα της τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ἡ θεία αἰωνία Γυναίκα εἶναι τὸ θεῖο ὄργανο τῆς μεταφυσικῆς νίκης τοῦ Ἄνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο, τῆς μεταφυσικῆς λύτρωσης τοῦ Ἄνθρώπου ἀπὸ τὸ Θάνατο. Ἡ μητέρα τοῦ Ἰεροῦ καὶ θεοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Θεότητος, τοῦ Σταυροῦ — Ἀνάστασης τῆς Ζωῆς, τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας. Ἡ Παναγία μητέρα τοῦ Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Ἡ φυσικὴ πορεία τοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ πρὸς τὸν ὑπέρτατο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ του, τὸ διαφωτισμό, στὴν πνευματικὴ αὐτὴ ἐργασία, τοῦ προβλήματος τῆς Ἀθανασίας, ὀδηγεῖ ἐξ ἀνάγκης στὴ φιλοσοφικὴ διερεύνηση καὶ μελέτη τοῦ προβλήματος τῆς ἐνότητος ἢ μὴ τοῦ Σύμπαντος. Ὅπως τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς εἶναι τὸ βασικὸ πρόβλημα τῆς Μεταφυσικῆς, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἐπιστημολογίας καὶ τῆς μεθοδολογίας, τὸ ἴδιο καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐνότητος τοῦ Σύμπαντος εἶναι τὸ βασικὸ καὶ πρωταρχικὸ πρόβλημα τῆς Μεταφυσικῆς, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς οὐσίας.